[illegible] kellőröl be ismét a ti [illegible] kályhátokba, régi rebekre nyolt le ismét a Mindenható kezé, nyílt dorkunk egy fonál, mely minket rivedekel elválaszthatta a földi gyönyörüségtől, hogy annál szorosabban fűződjek az örökkévalósághoz. Már itt a földön, ő mi megrendülve állunk a kedves leány koporsója mellett, kezeinkkel szorítunk a ti fájdalmatokban, a mi kebleink is összeszorulnak a ti keserű szenvedéstekben, mikönyelyek felgyulladó sóhajtásokat, melyek kedves leányotok lelkét kísérjék a Mindenható színe elé, hogy felpanaszolhassa szegénykét az élet a halál mindenható urától kiderítsék: Istenünk, kél arról adtad-e nekünk ezeknek, hogy feltevejük, jóságban egyengessük, meg vezetéseket fűzzünk hozzá, hogy azon tejtett szí rájának élete fényén a kedvesse akkor, amikor még szép szívünk koronája kibontakozásának indúl? Nincs babérom sírjában, mely beszéljen a sírból szív rebeid, nem fakad e földön virággal fedezve, mely megnyugvást lelnek az ő szívében, hanem egy vissza rekkek zenki a szeretó szivekben benne vánk tudva áldani a sírból kebelbe; a szemeket nem alja vissza rekkek zenki a szeretó szivekben benne lelik az az ő, melyek tévorára okozott a milyet ok mily odaadással tölteszétek be a szeretó gyermek iránt. zondokodással, önfeláldozó munkaszeretettel, ápolással! S ti mégis vigasztalan fájdalmatokban kérdjátok, nem földi balzsamot, de mennyei erőt kérek számodokra az Isten e kétségbeesett szakadásból, adol a szállóival megnyugvó szivekkel enyhíti az óvapa végtelen fájdalmát midőn elvezette kedvelt szemeit a szemek világára mondva [illegible] vigasztalásul, hanem megnyugodva az isteni végzésben mintsit szívvel mondó [illegible] ha úgy tetszett az Istennek, hogy megfosszon szemeidtől, úgy kell vájam megfosztanom az élet kellemeitől. [illegible] nem tagolt a szívébe, elvészkorott a vigasztalás elől, mert [illegible] elvesztette, hogy szemeit csak távol van tőle, csak élő karjaiba nem foghatja, de szemeit él, vigasztaló csak hallak mindig kell keresni. A ti szivetekkel is elmúlja majd a fájdalom könnyek, valahányszor keresztbe kerül egy-egy kedves emlék, s nem siettethetek kebletekbe a jó szemeket de nem fogja megnyugtatni szivetek az a hit, hogy szemeitek nem kell meg, hanem él, ő tud róluk, csak ti nem látjátok őt, de jó meg jó, amikor viszontlátjátok őt? Erk a hitel nyujta számotokra az irás, tapasztalat megtört szivetekbe, kezdek erőt, hogy szívetek mélyén mondhassátok az óvapa vallomását [illegible] ha úgy tetszett az Istennek, hogy szemeitemtől megfosztva éljek, legyek megfosztva, mert ha vigasztalnak is az Urnak akarata, de ő bizonyára csak a jót akarja. Ez a hitem kisem fakadjon a fájdalomból, mely most megkapaszva kínzott az Isten előtt, hogy imádkozzunk az akaratáról —

Ujpest 1905. Dec. 26.

Schönfeld Janka

Ven/1/081